

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/28/2024
Identifikačné číslo spisu:	7512220038
Dátum vydania rozhodnutia:	27.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7512220038.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Eriky Zajacovej v spore žalobcov 1/ S. W., narodenej XX. D. XXXX, D. O., W. XXX/XX, 2/ A. G., narodenej XX. O. XXXX, D. O., C. XXX/XX, 3/ U. A., narodeného XX. V. XXXX, D. O., C. XXX/X, žalobcovia 1/ až 3/ zastúpení advokátkou JUDr. Evou Hencovskou, Košice, Bajzova 2, 4/ O. O. U., narodeného XX. M. XXXX, N. Š., X. XXXX/X, 5/ C. M., narodenej XX. D. XXXX, D. O., C. XXX/XX, 6/ Ing. O. Z., narodenej XX. V. XXXX, G. - Z. G., W. XXXX/XX, proti žalovaným 1/ O. W., narodenému XX. M. XXXX, D. O., W. XXX/XX, 2/ I. W., narodenému XX. P. XXXX, D. O., G. XX/XX, 3/ A. W., narodenej XX. V. XXXX, D. O., G. XX/XX, zastúpeným advokátkou JUDr. Martou Šuvadovou, Košice, Floriánska 16, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na bývalom Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 7C/330/2012, o dovolaní žalobcov 1/ až 6/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 19. mája 2022 sp. zn. 2Co/184/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcov 1/ až 3/ z a m i e t a.

Dovolanie žalobcov 4/ až 6/ o d m i e t a.

Žalovaným 1/, 2/ a 3/ priznáva voči žalobcom 1/ až 6/ náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Bývalý Okresný súd Košice - okolie (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom (v poradí druhým) z 09. decembra 2020 č. k. 7C/330/2012-315 zamietol žalobu (I. výrok) a žalovaným 1/ až 3/ priznal voči žalobcom 1/ až 4/ (pôvodná žalobkyňa 4/ M. U. zomrela XX. T.F. XXXX, pozn.) nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením (II. výrok).

1.1. Súd prvej inštancie na vec aplikoval § 126 ods. 1, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, § 134 ods. 1, § 868 a § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka. V bodoch 37 až 43 rozsudku sa zaoberal právnym inštitútom vydržania a jednotlivými historickými obdobiami, počas ktorých tento inštitút prešiel

viacerými zmenami. Uviedol, že žalobcovia sa domáhali určenia vlastníctva k novovytvoreným KNC parcelám č. 823/6 - orná pôda vo výmere 147 m² a č. 823/7 - orná pôda vo výmere 147 m², ktoré boli vytvorené GP č. 237/2012 oddelením z KNC parcely č. 823/2 - orná pôda vo výmere 655 m², vedenej na LV č. XXXX pre kat. územie D. O. dôvodiac tým, že sú spoluvlastníkmi KNC parcely č. 823/2 a žalovaní 2/ a 3/ nenadobudli vlastníctvo k jej časti zodpovedajúcej novovytvoreným KNC parcelám č. 823/6 a 823/7 vydržaním, pretože nesplnili podmienky vydržania. Z geometrických plánov č. 573/2003 a č. 237/2012 mal okresný súd preukázané, že KNC parcela č. 823/2 - orná pôda vo výmere 655 m² bola vytvorená zo štyroch KNE parciel, pričom jej diel č. 1 vo výmere 147 m², zodpovedajúci novovytvorenej KNC parcele č. 823/6, bol vytvorený z KNE parcely č. 1509/1 a diel č. 2 vo výmere 147 m², zodpovedajúci novovytvorenej KNC parcele č. 823/7, bol vytvorený z KNE parcely č. 1509/2. Výpismi z pozemkovoknižných vložiek č. 400 a 402 pre kat. územie D. O. bolo preukázané, že podielovými spoluvlastníkmi KNE parciel č. 1509/1 - roľa vo výmere 3049 m² a č. 1509/2 - roľa vo výmere 3049 m² boli právni predchodcovia strán sporu bratia M., P. a O. U., každý v podiele 1/3 titulom kúpy a dedenia. Čestnými vyhláseniami právnej predchodkyne žalobkyne 1/ S. O. a žalobcov 2/ a 3/ z 12. decembra 2005, žalobkyne 4/ z 02. januára 2006 (reálnu deľbu potvrdila žalobkyňa 4/ aj vo svojej výpovedi na pojednávaní konanom 02. októbra 2013) a výpoveďou žalovaného 2/ mal okresný súd preukázané, že v roku 1936 došlo k reálnej deľbe KNE parciel 1509/1 a 1509/2 v kat. území D. O. s vlastníckymi účinkami medzi ich podielovými spoluvlastníkmi súrodencami O. U., V. U. a M. U. tak, že časť týchto parciel v rozsahu výmery 1/3 po celej šírke od dediny nadobudol právny predchodca žalovaných M. U., čo pri celkovej výmere 6098 m² predstavuje výmeru 2032 m², a takto rozdelené ich následne aj užívali, čo mal súd preukázané čestným prehlásením svedkyne C. Š. z 20. februára 2014, ktorá bola spoluvlastníčkou susediacej parcely 1508 a svedkyne A. G.. Reálnu deľbu pozemkov potvrdila aj svedkyňa C. M.. Okresný súd skonštatoval, že podľa ustálenej judikatúry (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČSR č. 911/1932 Úr. sb.) išlo o zrušenie spoluvlastníctva reálnou deľbou s vlastníckymi účinkami, napriek tomu, že deľba nebola zapísaná v pozemkovej knihe. V kontexte uvedeného žalobcovia nie sú a neboli vlastníckymi KNC parcely č. 823/2 v jej časti vytvorenej z KNE parciel č. 1509/1 a 1509/2 zodpovedajúcej novovytvoreným parcelám 823/6 a 823/7.

1.2. Súd prvej inštancie zotrval na závere, že žalovaní 2/ a 3/ nesplnili podmienky pre nadobudnutie vlastníctva časti KNC parcely č. 823/2 vytvorenej z KNE parciel č. 1509/1 a 1509/2 vydržaním, pretože u nich absentuje právny titul vstupu do oprávnenej držby. Pokiaľ aj žalovaní 2/ a 3/ užívali od roku 1976 nehnuteľnosť prilahlú k pozemku, na ktorom majú postavený rodinný dom, neuviedli právny dôvod, na základe ktorého by mohli byť dobromyseľní, že im nehnuteľnosť patrí aj vlastnícky. Žalovaní 2/ a 3/ nepreukázali existenciu titulu, na základe ktorého by diely č. 1 a č. 2 KNC parcely č. 823/2 vytvorené z KNE parciel č. 1509/1 a č. 1509/2 považovali za svoje. Pokiaľ žalovaní 2/ a 3/ svoju držbu odvodzujú od reálnej deľby pozemkov z roku 1936, titulom reálnej deľby sa vlastníkom časti KNE parciel č. 1509/1 a 1509/2 po celej ich šírke od dediny vo výmere 1/3 stal právny predchodca žalovaných 1/ a 2/ M. U., a takto mali byť prejednané v dedičskom konaní po menovanom, po zameraní predmetnej deľby geodetom. Pokiaľ žalovaná 4/ (správne má byť žalobkyňa 4/, pozn.) uviedla vo svojej výpovedi na pojednávaní 02. októbra 2013, že súrodenci M., P. a O. U. si KNE parcely 1509/1 a 1509/2 rozdelili podľa podielov tak, že každý mal pás po celej dĺžke pozemkov, pričom jej právny predchodca O. U. mal stredný pás, v priebehu konania neodstránila rozpor medzi svojím tvrdením o spôsobe deľby v čestnom prehlásení a vo výpovedi na pojednávaní a spôsob deľby tvrdený na pojednávaní súdu nepreukázala. Pokiaľ takúto deľbu potvrdila vo svojej výpovedi svedkyňa C. M., ide o dcéru žalobkyne 4/, ktorá uvedenú informáciu mala len sprostredkovanú od svojej mamy, čo vo svojej výpovedi výslovne uviedla. Rozsudkom okresného súdu z 15. apríla 1991 č. k. 8C/418/90-20, právoplatným 25. septembra 1991 a rozsudkom okresného súdu z 08. januára 2002 č. k. 11C/37/00-39, právoplatným 06. marca 2002 (body 31 a 32) bola preukázaná reálna deľba parcely mpč. 435 v k. ú. D. O. vedenej v pzkn. vl. 364 medzi spoluvlastníkmi O. U., P. U. a M. U., podľa ktorej právny predchodcovia žalovaných M. U. pripadla časť parcely s výmerou 1079 m² zodpovedajúca novovytvorenej parcele č. 305, nie však skutkové tvrdenie žalovaných, že za to, že sa M. U. zriekol časti parcely 435 vo výmere 123,33 m² mu jeho bratia P. a O. odstúpili z parciel 1509/1 a 1509/2 každý po jednom áre z celkovej výmery parciel. Čo sa týka námietky žalobcov k čestnému prehláseniu C. Š.U., okresný súd toto čestné prehlásenie akceptoval ako dôkaz v konaní, nakoľko C. Š. ho vlastnoručne podpísala 20. februára 2014, čo vyplýva z osvedčovacej doložky vyhotovenej obcou D. O., ktorá je súčasťou čestného prehlásenia. Naviac, C.

Š. počas konania zomrela, čoho si boli žalobcovia vedomí, preto ju už k obsahu čestného prehlásenia a okolnostiam jeho vyhotovenia a podpisu nemožno vypočítať. Okresný súd nepovažoval za účelné ani vypočítanie dcéry menovanej O. B. k vlastníckym vzťahom k sporným nehnuteľnostiam, ktoré má mať od svojej matky, nakoľko C. Š. skutočnosti, ktoré jej boli známe v súvislosti s prejednávanou vecou uviedla v čestnom prehlásení. Návrh žalobcov na vykonanie dokazovania ustanovením znalca z odboru grafológie za účelom zistenia, či v čestných prehláseniach žalobcov text v znení: „Súhlasím s vydržaním,“ bol dopísaný dodatočne okresný súd zamietol. Podstatné bolo, či tento text bol súčasťou čestných prehlásení v čase ich podpisu žalobcami, resp. ich právnymi predchodcami, čo znaleckým dokazovaním zistiť nemožno.

1.3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 396 ods. 1, 3 a § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). V spore úspešným žalovaným, ktorí mali úspech aj v odvolacom konaní, priznal nárok na plnú náhradu trov konania voči neúspešným žalobcom.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcov rozsudkom z 19. mája 2022 sp. zn. 2Co/184/2021 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (I. výrok) a žalovaným 1/ až 3/ priznal proti žalobcom 1/ až 4/ náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (II. výrok). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie pričom mal za to, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá postupu vyplývajúceho z § 191 CSP. Súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o vlastníckom práve (§ 126 a § 132) a vydržaní (§ 129 a nasl.), zohľadnil jeho prechodné a záverečné ustanovenia, zaoberal sa úpravou inštitútu vydržania v slovenskom právnom poriadku počnúc r. 1936, kedy platilo na území Slovenska uhorské obyčajové právo, zohľadnil i dobovú judikatúru aplikovateľnú na posudzovanú vec a použité ustanovenia správne interpretoval a jeho právna argumentácia je dostatočne presvedčivá. Súd dospel k správne mu záveru, že v prípade dohody pôvodných spoluvlastníkov z r. 1936, ktorú potvrdili čestnými prehláseniami žalobcovia 1/ - 4/ ako právni nástupcovia pôvodných podielových spoluvlastníkov parciel KNE č. 1509/1 a 1509/2 išlo o zrušenie spoluvlastníctva reálnou deľbou s vlastníckymi účinkami, a to i napriek tomu, že táto deľba nebola zapísaná v pozemkovej knihe. Za takých okolností žalobcovia (ako právni nástupcovia bratov P. a O. U.) neboli a nie sú vlastníckymi KNC parcely 823/2 v tej jej časti, ktorá bola vytvorená z KNE parciel 1509/1 a 1509/2, zodpovedajúcej novovytvoreným parcelám 823/6 a 823/7.

2.1. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalobcov, že čestné prehlásenia, ktoré podpísali žalobcovia 2/ až 4/ osobne a právna predchodkyňa žalobkyne 1/, reálnu deľbu pozemkov s účinkami nadobudnutia vlastníckeho práva nepreukazujú, argumentujúc tým, že v rozhodnom čase podľa platného obyčajového uhorského práva sa vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nadobúdalo zápisom prevodu vlastníckeho práva do pozemkovej knihy. Z Úradnej zbierky rozhodnutí Najvyššieho súdu ČSR vo veciach občianskych z právnej oblasti Slovenska a Podkarpatskej Rusi, ročníky I. - VI. (zverejnenej v Doc. Dr. Vladimír Fajnor, Dr. Adolf Záturecký: Nástin súkromného práva platného na Slovensku a Podkarpatskej Rusi, III. vydanie pôvodného diela, Heuréka 1998, str. 148), v ktorej bolo rozhodnutie Najvyššieho súdu ČSR č. 911/1932 Úr. sb. publikované ako judikatúra je zrejmé, že sa táto venovala súkromnému právu platnému na Slovensku a Podkarpatskej Rusi. Odvolací súd dôvodil, že zo zásady, že vlastníkom nehnuteľnosti vpísanej do pozemkovej knihy môže byť len ten, kto je v pozemkovej knihe ako vlastník uvedený, sú dve ďalšie výnimky, keď vlastnícke právo k nehnuteľnosti sa nadobúdalo aj bez pozemkovoknižného vpisu, a to dedenie a vydržanie, a teda, ak došlo k reálnej deľbe s účinkami nadobudnutia vlastníckeho práva bez zápisu tejto skutočnosti do pozemkovej knihy, to (minimálne) založilo právny titul vstupu právneho predchodcu žalovaných M. U. do oprávnenej držby a napokon k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním (najneskôr v r. 1961 za splnenia podmienok vydržania podľa tzv. stredného Občianskeho zákonníka, zák. č. 141/1950 Zb., ktorý zaviedol desaťročnú vydržaciu dobu pre vydržanie nehnuteľností s tým, že vydržacie doby, ktoré začali plynúť pred 01. januárom 1951 podľa predtým platného uhorského práva, skončili najneskôr uplynutím vydržacej doby platnej pre vydržanie nehnuteľností, t. j. k 01. januáru 1961). Dôvodné nebolo ani tvrdenie žalobcov, že reálnu deľbu z roku 1936 nepotvrdil ani jeden zo svedkov. Odvolací súd tu poukázal napr.

na výpoveď svedkyne M. na pojednávaní 09. decembra 2020 (č. l. 305/1), ktorá vypovedala: „od mamy viem, že dedko O. U. si s ďalšími dvomi súrodencami v r. 1936 podelili všetky pozemky, ktoré nadobudli dedičstvom od rodičov... spoluvlastníctvo však zrušené nebolo... jediný O. W. sa odlúčil a zrušil spoluvlastníctvo na dolnej parcele...“. Svedkyňa G. vypovedala, že „časť pozemkov 1509/1 a 1509/2 od cesty užíval M. U., zostávajúcu časť jeho bratia“; na otázku, akým spôsobom užívali pozemky bratia M. U., ktorý užíval časť od cesty, odpovedala: „Títo mali prístup na pozemok zozadu, mohli ho užívať...“. Ak aj nepotvrdili reálnu deľbu ako takú, vypovedali o rozdelení a spôsobe užívania pozemkov ich spoluvlastníkmi, a teda podľa rozhodnutia č. 911/1932 Úr. sb., v dlhotrvajúcom stave držby a užívania nehnuteľnosti, podľa ktorej určiti vlastníci určité časti z týchto nehnuteľností majú vo výlučnej držbe a užívaní „treba spatrovať“ dohodu strán o deľbe nehnuteľností nielen čo do držby, ale aj čo do vlastníckeho práva. Odvolací súd poukázal na žalobcami spochybňované čestné prehlásenia, ktoré podpísali, resp. v prípade žalobkyne 1/ podpísala čestné prehlásenie jej právna predchodkyňa, ako aj na čestné prehlásenie C. Š.U. a výpoveď žalovaného 2/ s tým, že v čestných prehláseniach podpísaní popisovali, resp. svedok vypovedal o dlhotrvajúcom stave držby a užívania parciel č. 1509/1 a 1509/2 tak, že pôvodní spoluvlastníci sa dohodli na výlučnej držbe a užívaní na nich vymedzených častí. Pokiaľ sa žalobcovia v odvolaní vyjadrili k záveru súdu, ktorý sa nestotožnil s tvrdeniami žalovaných o vzájomnom vyporiadaní sa medzi bratmi M., P. a O. tak, že sa M. zriekol časti parcely 435 o výmere 123,33 m², za čo mu jeho bratia P. a O. odstúpili z parciel 1509/1 a 1509/2 každý po 1 áre (2 x 100 m²), táto otázka, ku ktorej sa súd prvej inštancie vyjadril, nebola pre žalobcami vymedzený predmet sporu vzhľadom na záver o reálnej deľbe (a vydržaní) podstatná. Ani rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/39/2011 nemalo žiaden vplyv na správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, nakoľko odvolací súd sa už k otázke reálnej deľby vyjadril vyššie. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

2.2. Žalobcovia sa odvolali aj voči výroku o náhrade trov konania poukazujúc na možnosť súdu rozhodnúť podľa § 257 CSP, avšak svoje tvrdenia týkajúce sa majetkovej/sociálnej situácie ničím nepodložili. Odvolací súd preto potvrdil ako zákonné aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania vychádzajúce zo zásady úspechu v spore, nakoľko ani z obsahu spisu nevyplýva, že by boli žalobcovia poukazovali na takúto svoju situáciu v konaní pred súdom prvej inštancie.

2.3. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a podľa § 255 ods. 1 CSP priznal žalovaným 1/ až 3/, ktorí boli v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešní, právo na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcom 1/ až 4/, ktorí v odvolacom konaní úspech nemali.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/ až 4/ (ďalej aj ako „dovolatelia“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovali z § 420 písm. f) CSP.

3.1. Právne závery súdov nižších inštancií považovali za nesprávne, v rozpore s vykonaným dokazovaním a v konečnom dôsledku za arbitrárne, zakladajúce dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Mali za to, že vykonaným dokazovaním nebola preukázaná reálna deľba a ani oprávnenosť následnej držby. V čase, v ktorom malo dôjsť k reálnej deľbe, mali vklady, resp. zápisy v pozemkovej knihe konštitutívny charakter, t. j. až zápisom do pozemkovej knihy prechádzalo vlastnícke právo na nadobúdateľov nehnuteľností. Bez zápisu do pozemkovej knihy, ku ktorému nedošlo, nemohli právni predchodcovia žalovaných nadobudnúť sporné nehnuteľnosti a nemohli sa ani ujať ich držby. Právny názor odvolacieho súdu, že v danom prípade išlo o výnimku, akou je vydržanie, pokladali za nesprávny a ničím nepodložený. Odvolací súd vychádzal z predpokladu reálnej držby, ktorá však preukázaná nebola. Dovolatelia v tomto smere poukazovali na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/39/2011, ale všeobecný súd na právne názory v ňom vyslovené nereflektoval. Ak všeobecný súd uvažoval o naplnení zákonných predpokladov reálnej deľby podľa obyčajového práva platného na Slovensku do konca roku 1950, musel by mať nespochybniteľne preukázané, že všetci podieloví spoluvlastníci zapísaní do pozemkovej knihy sa medzi sebou rozdelili a z odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu by malo vyplývať, ktorú časť reálne rozdeleného pozemku nadobudol každý zo spoluvlastníkov. Zároveň by z dokazovania muselo byť zrejmé, že každý zo spoluvlastníkov bol vydelený vo svojom spoluvlastníckom podiele. Uplatňujúca sa súdna prax tiež ustálila, že nebolo možné nadobudnúť ani priznať vlastníctvo tým nadobúdateľom, ktorí nerespektovali intabulačný princíp a napriek jasnému zneniu zákona opomínali zmluvy, resp. dohody podrobiť registrácii/zápisu do pozemkovej knihy. Aj súd prvej inštancie v bode 52

svojho rozsudku vyslovil, že žalovaní 2/ a 3/ nesplnili podmienky pre nadobudnutie vlastníctva časti KNC parcely č. 823/2 vytvorenej z KNE parciel č. 1509/1 a 1509/2 vydržaním, pretože u nich absentuje právny titul vstupu do oprávnenej držby. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil aj napriek tomu, že súd prvej inštancie bol opačného názoru vo vzťahu k otázke oprávnenej držby. Dovolatelia označili rozhodnutie odvolacieho súdu za prekvapivé a zároveň také, ktoré nemohli objektívne z postupu súdu predpokladať. Tvrdili, že odvolací súd si prispôbil vykonané dokazovanie tak, aby zodpovedalo záveru uvedenému vo výrokovvej časti jeho rozsudku. Vykonaným dokazovaním nebola preukázaná reálna deľba, ani titul vstupu do držby, doba vydržania a ani dobromyseľnosť držby. Ak odvolací súd dospel k záveru, že na daný prípad sa vzťahuje výnimka z intabulačného princípu, bolo jeho povinnosťou riadne svoje rozhodnutie odôvodniť. Z dôvodu absencie riadneho odôvodnenia je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný, čo vedie k záveru o arbitrárnosti, ktorá porušuje základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s porušením práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Riadne odôvodnenie toho, prečo sa odvolací súd domnieva, že došlo k reálnej deľbe nehnuteľnosti vrátane označenia konkrétnych dôkazov, z ktorých by jeho presvedčenie vychádzalo, dovolatelia pokladali za podstatné pre samotné rozhodnutie súdu. Rovnako zásadné bolo aj zdôvodnenie toho, ako súd dospel k záveru odlišnému od právneho názoru súdu prvej inštancie o naplnení všetkých podmienok oprávnenej držby. Odvolací súd na tieto esenciálne otázky a podstatné argumenty uvedené v odvolaní nedal presvedčivú odpoveď.

3.2. S poukazom na uvedené dovolatelia navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žiadali tiež priznať nárok náhradu trov dovolacieho konania voči žalovaným v rozsahu 100 %.

4. Žalovaní 1/ až 3/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že dovolanie neprináša žiadne nové argumentácie ani skutočnosti, pričom žalobcovia znova opakujú tvrdenia, na ktoré poukazovali počas konania, ktoré prebieha od roku 2012. Podľa názoru žalovaných nedošlo zo strany žalobcov k naplneniu dôvodov dovolania tak, ako to má na mysli platná právna úprava a súdne konanie ako celok vykazuje znaky spravodlivosti. Boli to prioritne žalobcovia, ktorí mali osvedčiť svoje tvrdenia a svoje nároky voči žalovaným, čo sa ale nestalo (viď bod 51 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie a tiež celý súdny spis). Žalovaní považovali odôvodnenia oboch rozhodnutí za presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. Súd prvej inštancie ako aj odvolací súd riadne zistili skutkový stav vecí, aplikovali naň správny právny predpis a svoje rozhodnutia podrobne odôvodnili. Vzhľadom na uvedené navrhli, aby dovolací súd dovolanie ako nedôvodné zamietol a priznal im trovy dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Vzhľadom na skutočnosť, že v priebehu dovolacieho konania (08. februára 2024) zomrela pôvodná žalobkyňa 4/ M. U., Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo 17. decembra 2024 sp. zn. 5Cdo/28/2024 rozhodol, že v dovolacom konaní ako so žalobcami pokračuje s jej právnymi nástupcami - Mgr. O. U., C. M. a Ing. O. Z. (žalobcovia 4/ až 6/).

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené ďalšie procesné podmienky dovolacieho konania, za ktorých môže uskutočniť dovolací prieskum. Dospel k záveru, že tieto predpoklady vo vzťahu k žalobcom 4/ až 6/ nie sú dané a dovolanie je potrebné vo vzťahu k nim bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) odmietnuť z nasledovných dôvodov.

7. Najvyšší súd výzvami zo 17. decembra 2024 vyzval žalobcov 4/ až 6/, aby mu v stanovenej lehote oznámili, či na dovolaní podanom ich právnou predchodkyňou trvajú alebo ho berú späť. Najvyšší súd uviedol, že v prípade, že na podanom dovolaní trvajú, je potrebné doručiť originál splnomocnenia udeleného advokátovi na zastupovanie v dovolacom konaní (§ 429 ods. 1 CSP) alebo preukázať vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a) CSP). Žalobcovia 4/ až 6/ boli poučení o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci a o tom, že v zmysle § 447 písm. e) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak neboli splnené podmienky podľa § 429. Žalobcovia 4/ až 6/ na výzvu najvyššieho súdu nereagovali; osobitná podmienka dovolacieho konania podľa § 429 ods. 1 CSP

tak ostala nespĺnená, pričom absencia tejto procesnej podmienky dovolacieho konania je dôvodom pre odmietnutie dovolania žalobcov 4/ až 6/ podľa § 447 písm. e) CSP.

8. Žalobcovia 1/ až 3/ prípustnosť podaného dovolania vyvodzujú z § 420 písm. f) CSP a svoju argumentáciu o existencii vady v zmysle § 420 písm. f) CSP založili na tvrdení o absencii riadneho odôvodnenia, nakoľko vykonaným dokazovaním nebola preukázaná reálna deľba a ani oprávnenosť následnej držby. V čase, v ktorom malo dôjsť k reálnej deľbe, mali vklady, resp. zápisy v pozemkovej knihe konštitutívny charakter, t. j. až zápisom do pozemkovej knihy prechádzalo vlastnícke právo na nadobúdateľov nehnuteľností. Odvolací súd vychádzal z predpokladu reálnej držby, ktorá však preukázaná nebola.

9. Dovolací súd preto, vychádzajúc z obsahu dovolania, skúmal existenciu tzv. vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Ak totiž dovolanie z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z vád uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. zmätočnosť rozhodnutia) neznamena len splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť. Dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), teda takého práva strany sporu na odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces i práva na súdnu ochranu.

10. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 zo dňa 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Pritom uvedené nedostatky musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

11. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnenia vyplýva, že odvolací súd sa v bodoch 17-20 svojho rozsudku vypořiadal s úpravou inštitútu vydržania v slovenskom právnom poriadku počnúc r. 1936, kedy platilo na území Slovenska uhorské obyčajové právo, zohľadnil i dobovú judikatúru aplikovateľnú na posudzovanú vec a použité ustanovenia správne interpretoval a jeho právna argumentácia je dostatočne presvedčivá.

12. Dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie skutkových poznatkov (poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávaný nárok). Posúdenie

návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu.

13. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, majúcej základ v ústavnom princípe nezávislosti súdov. Táto zásada, vyplývajúca z čl. 15 základných princípov Civilného sporového poriadku, normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (v podrobnostiach pozri Števeček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

14. O vadách v procese dokazovania možno hovoriť, ak súd vychádzal pri rozhodnutí zo skutočnosti, pre ktorú nie je z vykonaných dôkazov podklad, alebo ak považoval určitú skutočnosť za základ svojho rozhodnutia úplne inak, ako vyplýva z vykonaného dokazovania, prípadne, ak nezistil určitú podstatnú skutočnosť, ktorá bez ďalšieho z vykonaného dokazovania vyplýva.

15. Na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), hodnotenie dôkazov z iných, než z vyššie uvedených dôvodov, nie je možné preskúmať dovolacím súdom.

16. Žalobcovia sa domáhali určenia vlastníctva k novovytvoreným KNC parcelám č. 823/6 - orná pôda vo výmere 147 m² a č. 823/7 - orná pôda vo výmere 147 m², ktoré boli vytvorené GP č. 237/2012 oddelením z KNC parcely č. 823/2 - orná pôda vo výmere 655 m², vedenej na LV č. XXXX pre kat. územie D. O. dôvodiac tým, že sú spoluvlastníkmi KNC parcely č. 823/2 a žalovaní 2/ a 3/ nenadobudli vlastníctvo k jej časti zodpovedajúcej novovytvoreným KNC parcelám č. 823/6 a 823/7 vydržaním, pretože nespĺnili podmienky vydržania. Z geometrických plánov č. 573/2003 a č. 237/2012 mal okresný súd preukázané, že KNC parcela č. 823/2 - orná pôda vo výmere 655 m² bola vytvorená zo štyroch KNE parciel, pričom jej diel č. 1 vo výmere 147 m², zodpovedajúci novovytvorenej KNC parcele č. 823/6, bol vytvorený z KNE parcely č. 1509/1 a diel č. 2 vo výmere 147 m², zodpovedajúci novovytvorenej KNC parcele č. 823/7, bol vytvorený z KNE parcely č. 1509/2. Výpismi z pozemkovoknižných vložiek č. 400 a 402 pre kat. územie D. O. bolo preukázané, že podielovými spoluvlastníkmi KNE parciel č. 1509/1 - roľa vo výmere 3049 m² a č. 1509/2 - roľa vo výmere 3049 m² boli právni predchodcovia strán sporu bratia M., P. a O. U., každý v podiele 1/3 titulom kúpy a dedenia. V roku 1936 došlo k reálnej delbe KNE parciel 1509/1 a 1509/2 v kat. území D. O. s vlastníckymi účinkami medzi ich podielovými spoluvlastníkmi súrodencami O. U., V. U. a M. U. tak, že časť týchto parciel v rozsahu výmery 1/3 po celej šírke od dediny nadobudol právny predchodca žalovaných M. U., čo pri celkovej výmere 6098 m² predstavuje výmeru 2032 m², a takto rozdelené ich následne aj užívali. V kontexte uvedeného žalobcovia nie sú a neboli vlastníkmi KNC parcely č. 823/2 v jej časti vytvorenej z KNE parciel č. 1509/1 a 1509/2 zodpovedajúcej novovytvoreným parcelám 823/6 a 823/7.

16.1. Súd oboch inšancií dospeli k správne mu záveru, že v prípade dohody pôvodných spoluvlastníkov z r. 1936, ktorú potvrdili čestnými prehláseniami žalobcovia 1/ - 4/ ako právni nástupcovia pôvodných podielových spoluvlastníkov parciel KNE č. 1509/1 a 1509/2 išlo o zrušenie spoluvlastníctva reálnou delbou s vlastníckymi účinkami, a to i napriek tomu, že táto delba nebola zapísaná v pozemkovej knihe. Vychádzali pri tom z rozhodnutia č. 911/1932 úradnej zbierky rozhodnutí bývalého Najvyššieho súdu Československej republiky uverejnenej v zbierke IV, v zmysle ktorého je u niektorých nehnuteľností síce vedené v pozemkovej knihe vlastníctvo viacerých spoluvlastníkov v určitých spoluvlastníckych podieloch, avšak v skutočnosti spoluvlastníci v niektorých prípadoch už dlhý čas užívajú nehnuteľnosť reálne rozdelenú na samostatné časti. Ide spravidla o prípad, keď došlo k

zrušení spoluvlastnictva faktickým reálnym rozdelením nehnuteľností, ktoré nebolo pozemnoknižne vykonané. Právny stav platný na Slovensku do 31. 12. 1950 pripúšťal pritom aj takéto riešenie; netrval na tom, aby takéto zrušenie spoluvlastnictva bolo založené na písomnej zmluve a aby bolo podložené geometrickým plánom. Podľa uvedeného rozhodnutia č. 911/1932 Úr. sb. treba v dlhotrvajúcom stave držby a užívania nehnuteľností zapísaných do pozemkovej knihy na mená spoluvlastníkov v ideálnych podieloch, podľa ktorého určití spoluvlastníci určité časti z týchto nehnuteľností majú vo výlučnej držbe a užívaní, vidieť dohodu strán o del'be, prípadne o zámene týchto nehnuteľností nielen čo do držby, ale aj čo do vlastníckeho práva; takáto dohoda môže byť uzavretá aj mlčky (konkludentným konaním).

16.2. Dôvodné nebolo ani tvrdenie žalobcov, že reálnu del'bu z roku 1936 nepotvrdil ani jeden zo svedkov. Odvolací súd tu poukázal napr. na výpoveď svedkyne M.Á. na pojednávaní 09. decembra 2020 (č. l. 305), ktorá vypovedala: „od mamy viem, že dedko O. U. si s ďalšími dvomi súrodencami v r. 1936 podelili všetky pozemky, ktoré nadobudli dedičstvom od rodičov... spoluvlastníctvo však zrušené nebolo... jediný O. W. sa odlúčil a zrušil spoluvlastníctvo na dolnej parcele...“. Svedkyňa G. vypovedala, že „časť pozemkov 1509/1 a 1509/2 od cesty užíval M. U., zostávajúcu časť jeho bratia“; na otázku, akým spôsobom užívali pozemky bratia M. U., ktorý užíval časť od cesty, odpovedala: „Títo mali prístup na pozemok zozadu, mohli ho užívať...“.

16.3. Reálna del'ba parcely mpč. 435 v k. ú. D. O. vedenej v pzkn. vl. 364 medzi spoluvlastníkmi O. U., P. U. a M. U., podľa ktorej právnomu predchodcovi žalovaných M. U. pripadla časť parcely s výmerou 1079 m² zodpovedajúca novovytvorenej parcele č. 305 bola tiež potvrdená rozsudkom okresného súdu z 15. apríla 1991 č. k. 8C/418/90-20, právoplatným 25. septembra 1991 a rozsudkom okresného súdu z 08. januára 2002 č. k. 11C/37/00-39, právoplatným 06. marca 2002 (body 31 a 32 rozsudku súdu prvej inštancie).

17. Nie je teda pravdivé tvrdenie dovolateľov, že odvolací súd si prispôbil vykonané dokazovanie tak, aby zodpovedalo záveru uvedenému vo výrokovvej časti jeho rozsudku a tiež že by vykonaným dokazovaním nebola preukázaná reálna del'ba, ani titul vstupu do držby, doba vydržania a ani dobromyseľnosť držby. Odvolací súd riadne odôvodnil, prečo sa na daný prípad vzťahuje výnimka z intabulačného princípu.

17.1. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/39/2011 zo dňa 30. novembra 2011, na ktoré poukazovali dovolatelia nie je na túto právnu vec aplikovateľné, nakoľko je založené na neunesení dôkazného bremena zo strany navrhovateľa o reálnej del'be spornej nehnuteľnosti.

17.2. Rovnako neobstojí námietka dovolateľov vo vzťahu ku žalovaným 2/, 3/, ktorí nemali splniť podmienky pre nadobudnutie vlastníctva vydržaním pre absenciu právneho titulu vstupu do oprávnenej držby. Pri určovacej žalobe musia byť splnené všetky zákonné podmienky, a to, že musí byť daný naliehavý právny záujem na tomto určení, musí byť tiež preukázaná vecná legitimácia účastníkov konania. Nedostatok aktívnej alebo pasívnej legitimácie znamená, že niekto, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotného práva alebo niekto, o kom iný tvrdí, že je nositeľom hmotnej povinnosti, týmto nositeľom nie je. Aktívna legitimácia v konaní o určení vlastníctva prislúcha vlastníkovi veci. Pasívna legitimácia prislúcha tomu, kto je v evidencii zapísaný ako vlastník, resp. právny nástupca zapísaného vlastníka. Preto je zrejmé, že na to, aby sa súd mohol zaoberať podmienkami pre vydržanie na strane žalovaných, je v prvom rade potrebné preukázanie vecnej aktívnej legitimácie na strane žalobcov, teda ich vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, právni predchodcovia žalobcov a žalovaných si v roku 1936 reálne rozdelili nehnuteľnosti v ich podielovom spoluvlastníctve a novovytvorené parcely č. 823/6 a 823/7 boli vytvorené na základe ich dohody v tej časti, ktorá pripadla do výlučného vlastníctva M. U., právnomu predchodcovi žalovaných. Tým nie je daná aktívna vecná legitimácia žalobcov, ako právnych nástupcov P. a O. U., pretože títo od momentu reálnej del'by neboli vlastníkmi sporných nehnuteľností.

18. Prvostupňové a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom,

čo nie je tento prípad. Dovolateľ preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietat', že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnosťnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

19. Obsah spisu vedeného v preskúmvanej veci v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľov, že odvolací súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru odvolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP. Ako už bolo uvedené vyššie, za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľov.

20. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie dovolateľov 1/ až 3/ uplatnené podľa § 420 písm. f) CSP zamietol ako nedôvodné (§ 448 CSP).

21. Aplikujúc zásadu úspechu v konaní (§ 255 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP) vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania v dovolacom konaní úspešným žalovaným 1/ až 3/ voči v dovolacom konaní neúspešným žalobcom 1/ až 6/.

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.